

ΣΜΥΡΝΗ

Στην κλασσική αρχαιότητα, η συγκεκριμένη πόλη ήταν γνωστή ως Σμύρνη. Έτσι ήταν γνωστή στα αγγλικά και πολλές άλλες γλώσσες μέχρι το 1930 περίπου, όταν μια εκστρατεία της κυβέρνησης της Τουρκίας είχε ως αποτέλεσμα την σταδιακή επικράτηση του τουρκικού ονόματος Ιζμίρ έναντι του ελληνικού.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΜΥΡΝΗΣ

Η Σμύρνη θεωρείται ως μία από τις αρχαιότερες πόλεις και λιμένες της Μεσογείου και της αρχαίας Ιωνίας. Ιδρύθηκε περί το 3000 π.Χ. και επέζησε μέχρι σήμερα. Στη μακραίωνη ιστορία της έχει αλλάξει δύο θέσεις. Η πρώτη των προϊστορικών χρόνων που αναφέρει ο Στράβων ως «Παλαιά Σμύρνη» και η δεύτερη που έκτισε ο Μέγας Αλέξανδρος και οι επίγονοι αυτού κατά την ελληνιστική περίοδο. Την Ρωμαϊκή εποχή απέκτησε αίγλη. Οι Ρωμαίοι την τίμησαν τρεις φορές με τον εγκωμιαστικό τίτλο της "νεωκόρου" λόγω της εκπληκτικής της ευημερίας. Η Σμύρνη δε ήταν η πρώτη πόλη που αναγνώρισε τη Ρώμη ως θεότητα. Η Εκκλησία της Σμύρνης ήταν μία από τις Επτά Εκκλησίες της Ασίας, που αναφέρονται στην Αποκάλυψη του Ιωάννου. Κατά την πρωτοχριστιανική περίοδο επίσκοποι Σμύρνης διετέλεσε ο Άγιος Βουκόλος και μετέπειτα ο Άγιος Πολύκαρπος που μαρτύρησε στο όρος Πάγος της Σμύρνης.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ 1

Ο όρος «Καθολική Εκκλησία» χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά το 110 μ.Χ. σε επιστολή του Αγίου Ιγνατίου Αντιοχείας προς την Εκκλησία της Σμύρνης. Το 1424 η περιοχή κατακτήθηκε από τους Οθωμανούς. Ωστόσο πριν, αλλά και μετά την κατάληψη της, Βενετοί και Γενουάτες προσπάθησαν αρκετές φορές να την συμπεριλάβουν στις Δημοκρατίες τους. Στις 13 Σεπτεμβρίου του 1472 Βενετοί, υπό τον Πιέτρο Μοκενίγο, σε μια αποτυχημένη προσπάθεια κυρίευσαν και κατέστρεψαν την πόλη. Κατοικήθηκε από ελληνικούς πληθυσμούς από την αρχαιότητα μέχρι και την Καταστροφή της Σμύρνης το 1922 και την ανταλλαγή πληθυσμών που ακολούθησε με τη Συνθήκη της Λωζάνης.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ 2

Μέχρι πριν τη [Μικρασιατική Καταστροφή](#) του 1922 η Σμύρνη (μόνο η πόλη) αριθμούσε 370.000 κατοίκους, εκ των οποίων 165.000 ήταν Έλληνες, 80.000 Οθωμανοί Τούρκοι, 55.000 Εβραίοι, 40.000 Αρμένιοι, 6.000 Λεβαντίνοι και 30.000 διάφοροι άλλοι ξένοι. Σύμφωνα με τον Τζορτζ Χόρτον, Αμερικανό πρόξενο της πόλης, η Σμύρνη την εποχή εκείνη ξεπερνούσε τους 500.000 κατοίκους. Επικρατούσα γλώσσα ήταν η ελληνική εκ της οποίας η πόλη είχε ένα καθαρό ελληνικό χρώμα με σχετικά ανεπτυγμένο εμπόριο και πολιτιστικές εκδηλώσεις, έτσι ώστε να αποκαλείται από τους μεν Τούρκους ως "Γκιαούρ Ιζμίρ" (*Gânur İzmir* = Άπιστη Σμύρνη), από τους δε Ευρωπαίους ως [Παρίσι](#) του [Λεβάντε](#). Η συνεχής, μάλιστα, αύξηση των ξένων εμπόρων ήδη από τον 16ο αιώνα την κατέστησε μια από τις πιο κοσμοπολίτικες πόλεις της εποχής και οπωσδήποτε το μεγαλύτερο λιμάνι της Ανατολικής Μεσογείου. Η παρουσία αυτή σημαδεύτηκε από τα διάφορα έργα που τους ανατέθηκαν, κυρίως από πλούσιους Έλληνες εμπόρους που είχαν επαφές με την Ευρώπη. Έτσι, το τελωνείο της Σμύρνης κατασκευάστηκε από τον [Γουστάβ Άιφελ](#), αρχιτέκτονα του ομώνυμου Παρισινού Πύργου, το [Και](#) από Γαλλική εταιρεία με πλάκες από τη [Νάπολη](#), ενώ το Ρολόι στην πλατεία Διοικητηρίου (Κονάκ) ήταν δώρο του Γουλιέλμου Β'. Η Ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική σε συνδυασμό με την τοπική έδωσε τον όρο "Σμυρναϊκό σπίτι" ως κάτι ξεχωριστό στο είδος του. Ο πολυταξιδεμένος [Αδαμάντιος](#)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

- Η Σμύρνη εκτείνεται από τους ΝΔ. πρόποδες του Σιπύλου και των ΒΑ. του Πάγου (Καντιφέ καλέ) μέχρι την ακτή, όπου και η θαυμαστή προκυμαία "Και" που εκτείνεται κατά Β.-Ν. από έναντι του σιδηροδρομικού σταθμού του Αϊδινίου, της λεγόμενης Πούντας (Αλ Σατζάκ), βόρειο άκρο της προκυμαίας, μέχρι το παλαιό διοικητήριο (Κονάκι), νότιο άκρο. Μέχρι το 1922 η πόλη διακρίνονταν στον "Πάνω Μαχαλά", (Μελαντία, Μπασμανέ) ο οποίος βρισκόταν προς τον Πάγο και ήταν το αρχαιότερο τμήμα της πόλης, όπου διέμεναν κυρίως εύποροι Τούρκοι, Εβραίοι και λίγοι Έλληνες και στον "Κάτω Μαχαλά" ή "Κάτω Πόλη", νεότερο τμήμα, όπου διέμενε ο κυρίως χριστιανικός πληθυσμός, οι Αρμένιοι (νότια), και οι Έλληνες (βορειότερα των Αρμενίων), μέχρι και την έναντι ΒΔ. ακτή το λεγόμενο Κορδελιό.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΣΜΥΡΝΗΣ

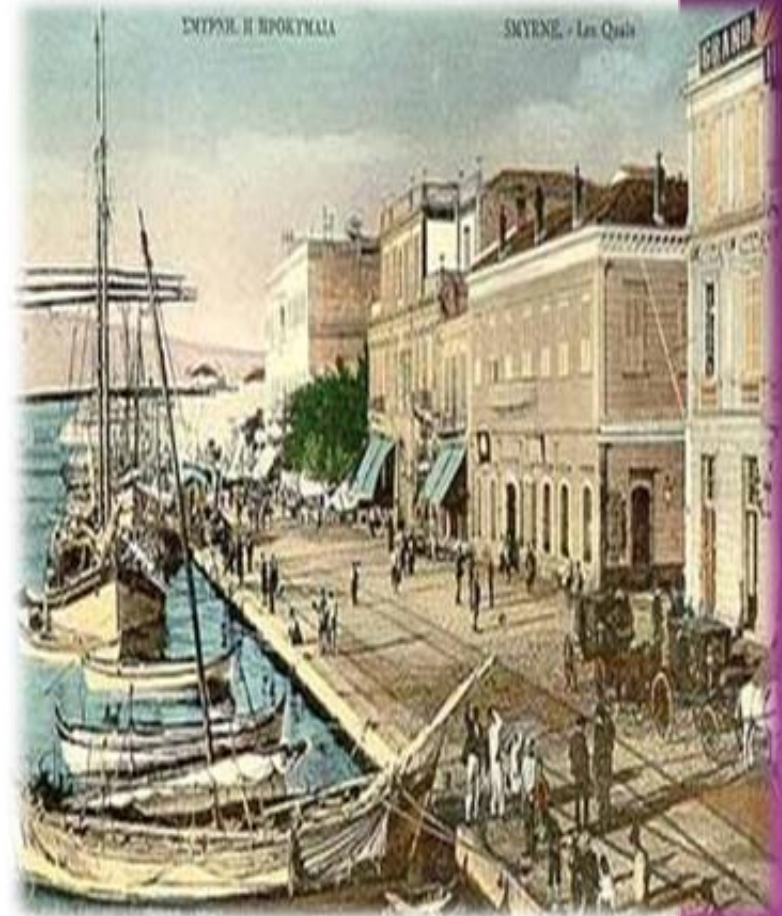
- ◉ Κατά την Καταστροφή της Σμύρνης του 1922 με τη μεγάλη πυρκαγιά του καταστράφηκε σχεδόν όλος ο Κάτω Μαχαλάς από την Αρμενοσυνοικία μέχρι και τα Σχοινάδικα. Στους χριστιανούς-θύματα των τουρκικών θηριωδιών συγκαταλέγεται και ο Μητροπολίτης Χρυσόστομος Σμύρνης, ο οποίος συνελήφθη, βασανίσθηκε και διαμελίστηκε από τον τουρκικό όχλο βρίσκοντας μαρτυρικό θάνατο στις 28 Αυγούστου 1922, ημέρα Κυριακή. Μαζί με τον Μητροπολίτη, από τον τουρκικό όχλο δολοφονήθηκαν και δύο επιφανή μέλη της Μικρασιατικής Άμυνας, ο δημογέροντας Γεώργιος Κλημάνογλου και ο διαπρεπής νομικός Νικόλαος Τσουρούκτσογλου. Οι σφαγές κατά Ελλήνων και Αρμενίων από τους Τούρκους έκαναν τον Αμερικανό Πρόξενο στη Σμύρνη, Τζωρτζ Χόρτον (George Horton), να γράψει: «Ένα από τα δυνατώτερα συναισθήματα που πήρα μαζί μου απ' τη Σμύρνη ήταν το συναίσθημα της ντροπής, διότι ανήκα στο ανθρώπινο γένος».

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Καταστράφηκε το 1922.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

